

[Stensballe.]

Nu foreligger Lovforslaget altsaa til Behandling her, samme Eftermiddag som Rigsdagen skal hjem. Jeg finder ikke, det er rimelige Vilkaar at byde Landstinget. Naar jeg imidlertid ikke desto mindre ikke vil foreslaa Udvalgsbehandling her i Tinget eller støtte noget Forslag om Fristers Overholdelse, er Grunden den, at jeg ikke tror, at Stillingen vil kunne ændres afgørende, selv om Forslaget kunde blive udskudt til næste Samling, men tillige er jeg af den Opfattelse, at Idrætsfolkene nu maa have Krav paa at faa Besked om, hvorledes de vil blive stillet i økonomisk Henseende.

Vi vil i hvert Fald fra de fire gamle Partiers Side være med til at yde Bidrag til Idrætten; kun om Formen er der Uenighed. Efter Lovforslaget skal der ydes Bidrag gennem Tipstjenesten, men efter de Ændringsforslag, der er stillet af Oppositionen i det andet høje Ting, skal Bidraget ydes gennem Tilskud fra Statskassen, det vil sige gennem forøgede Skatter. Derfor mener jeg ikke, det vil være forsvarligt at begynde en Tovtrækning igen til Efteraaret.

Lovforslaget er udarbejdet af Socialdemokrater og Konservative i Forening, og naar det først saa sent er sendt til Landsstinget, maa disse Partier alene staa til Ansvar for alle dets Detailler. Ja, det er naturligvis fremsat af den højtærede Finansminister, men Ændringerne stammer fra de to Partier, og det er dem, der har stemt Forslaget igennem. Jeg vil derfor ikke beskæftige mig med Detailler i Lovforslaget — jeg skal dog senere komme til en enkelt —, men kun henstille til den højtærede Finansminister at bestræbe sig for at begrænse Administrationen saa meget som muligt under Hensyn til, at der er adskillige Erhvervsgrene, som mangler Folk.

Der er i det andet høje Ting ved tredje Behandling stillet flere Ændringsforslag. I disse Ændringsforslag er der efter min Opfattelse Tale om en Form for Lovgivning, som vi ellers har været fritaget for. I Ændringsforslaget til § 2 staar: „Fornyelse af Bevilling kræver Godkendelse af Folketingets Finansudvalg.“ Det er almindelig Coutume, og det er naturligt og rigtigt, at der i et saadant Tilfælde staar „Finansudvalgene.“ I Lovforslagets § 7, Stk. 2, 2det Afsnit, staar der: „For Restbeløbets Vedkommende træffer Indenrigsministeren med Godkendelse af Folketingets Finansudvalg Afgørelse om Størrelsen af det Beløb. . . .“ Her vilde man ogsaa efter almindelig Coutume skrive Finansudvalgene. I samme Paragraf, Stk. 3

og Stk. 4, nævnes ogsaa „Folketingets Finansudvalg“. Ligeledes her burde der efter min Opfattelse staa „Finansudvalgene.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister, hvorledes han stiller sig til dette Spørgsmaal. Jeg vil indrømme, at det i de sidste Tilfælde ikke har den Betydning som i det første, men det har altid været Skik — og saadan maa det ogsaa være, naar Tingene er ligestillet, og det er de jo —, at Fornyelse af Bevilling kræver Godkendelse af begge Tings Finansudvalg.

Jeg skal blot til Slut meddele, at min Gruppe vil være delt under Afstemningen.

Windeløv: Betragter man det foreliggende Lovforslag, kan man straks fastslaa, at der fra saa godt som alle Sider paa Rigsdagen er Tilslutning til Lovforslagets Formaal: at stille de fornødne Beløb til Raadighed for den danske Idrætsbevægelse. Men kommer man saa til Maaden, hvorpaa Midlerne skal fremskaffes, hører Enigheden op.

Der kan ikke være Tvivl om Idrættens Betydning for Folkesundheden og Karakteropdragelsen; kun faa Ting har i vort moderne Samfund haft Evne til at appellere til Ungdommens bedste Egenskaber som Idrætten. Det er derfor naturligt, at Staten maa være interesseret i at skabe de bedste Vilkaar for Ungdommens Udøvelse af Idræt, og mit Parti har da ogsaa Gang paa Gang stillet Forslag om Forhøjelse af de paa Finansloven afsatte Beløb til dette Formaal. Vore Forslag er imidlertid ikke blevet imødekommet, og Stillingen er i Dag den, at Idrætten ikke kan magte de Opgaver af økonomisk Art, der stilles til den, og at den som Følge deraf er ved at blive distanceret — jeg tænker ikke i denne Forbindelse paa Konkurrencemomentet, men f. Eks. paa Anskaffelse og Fornyelse af Materiel, Anlæg af Idrætsbaner o. lign. — i Forhold til andre Lande, ikke mindst Norge og Sverige. Under og efter Krigen har Idrætten gennemløbet en saadan Udvikling, at det efterhaanden er blevet klart, at de Krav, der med Rette kan stilles til Staten, er blevet af en saadan Størrelse, at Statstilskuddene, om man skulde følge denne Vej, fremtidig maatte tælles i Millioner i Stedet for som tidligere i Titusinder.

Spørgsmaalet antog derefter Karakteren af et finansielt Problem, fordi Forskellen mellem, hvad der før har været ydet Idrætten fra Statens Side, og hvad der fremtidig maa ydes, stadig blev større og større. Det var